

σύνηθ.: Ἀστέρωσε ὁ οὐρανός. 3) Παθ. μεταβάλλομαι εἰς ἀστέρα, ἐπὶ θανόντος Λεξ. Δημητρ.: Ἀστερώθηκε ἡ ψυχούλα της.

ἀστερωπά ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστερωπός.

Ἐν βαθείᾳ αὐγῇ, ὅτε ἀκόμη φαίνονται τὰ ἄστρα: Ἀστρωπά ἐξεκινήσαμε γιὰ τὸ μοναστήρι.

ἀστερωπός ἐπίθ. Κῶς — ΦΠανῶ Λυρικ. 274.

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. ἀστερωπός.

1) Ὁ ἔχων ἄστρον εἰς τὸ μέτωπον, ἐπὶ νεογεννήτου βρέφους (ἢ σημ. ἐν παραμυθ.) Κῶς. 2) Ὁ ἑναστρὸς, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ΦΠανῶς ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κι ἀπ' τῆς Σόφρας τὸν πλατὺ κι ἀστερωπὸν αἰθέρα
κόσμους γεννάει ἀγνώριστους καὶ βλέπ' ἡ ἄλλη μέρα.

ἀστερωτά ἐπίθ. ἐνιαχ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστερωτός.

Ἀκτινοειδῶς, εἰς σχῆμα ἀστέρος: Τὰ δοκάρια εἶναι βαλμένα ἀστερωτά.

ἀστερωτός ἐπίθ. Ἡπ. — Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 264 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

1) Ὁ πλήρης ἀστέρων, ἀστροφεγγής Ἡπ.: Οὐρανός ἀστερωτός. Συνών. ἀστρωτός. β) Ὁ ἔχων ποικίλα ἀστεροειδῆ Λεξ. Πρω. 2) Ὁ ἔχων σχῆμα ἀστέρος Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Κάθε της πέτρα σκεπαζότανε ἀπὸ λειχήνες ἀστερωτοὺς καὶ γεράνιους Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. Ἀστερωτὸ δαχτυλίδι Λεξ. Δημητρ.

ἀστέφανος ἐπίθ. Πελοπ. (Λακων.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀστέφανος.

1) Ὁ μὴ στεφανωθείς μὲ τὸν στέφανον τοῦ γάμου, ἄγαμος Πελοπ. (Λακων.): Νύφη ἀστέφανη (ἐκ τοῦ ἐθίμου νὰ κοσμηθῇ ὡς νύμφη ἢ νεκρὰ παρθένος). 2) Ὁ μὴ στερεωθείς διὰ μεταλλίνης στεφάνης Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀστέφανη κάσσα. Ἀστέφανο βαρέλλι.

ἀστεφάνωτα ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστεφάνωτος.

1) Χωρὶς γαμήλιον στέφανον, χωρὶς γάμον σύνηθ.: Ζῆ μαζί της ἀστεφάνωτα. 2) Πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ μυστηρίου τῆς στέψεως σύνηθ.: Ὅταν πῆγα εἰς τὸ γάμο, εἶχαν ἀκόμα ἀστεφάνωτα.

ἀστεφάνωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀστεφάνοντους βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀστεφάνωτος.

1) Ὁ μὴ περιβληθεὶς τὸν γαμήλιον στέφανον, ὁ μήπω εἰς γάμον ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας εὐλογηθεὶς κοιν. καὶ Πόντ.: Ὁ γαμπρός κ' ἡ νύφη εἶναι ἀκόμα ἀστεφάνωτοι κοιν. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. CIG 3272.33 «λείψας τρεῖς συνομαίμονας ἀστεφανώτους». 2) Ὁ ἄνευ τῆς τελέσεως τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου παρανόμως συζῶν κοιν. καὶ Πόντ.: Τὴν ἔχει ἀστεφάνωτο σύνηθ. Συνών. ἀβλόγητος Α 2.

ἀστηθος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. στηθος.

Ὁ μὴ ἔχων ἀνεπτυγμένον στῆθος: Κορίτσι ἀστηθο ἀκόμα.

ἀστήριχτος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀστήριχτος.

1) Ὁ μὴ στηριζόμενός που: Ἐπεσε ὁ στῦλος κ' ἔμεινε ἡ σκεπή ἀστήριχτη. Τοῖχος ἀστήριχτος. 2) Μεταφ. ἀβάσι-

μος, ἐπὶ λόγων, ἐπιχειρημάτων, ὑπονοιῶν κττ.: Ὑποψία ἀστήριχτη. Αὐτὰ ποῦ λέει εἶναι ἀστήριχτα.

ἀστητος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Πρω. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. στητός.

1) Ὁ μὴ στηθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀστητο ἀντίσκηνο Λεξ. Πρω. Ἀστητος στῦλος Λεξ. Ἐλευθερουδ. Ἀστητη κρεββατορὰ Ἀπύρανθ. 2) Ὁ μὴ τεθεὶς ἐπὶ τῆς πυρᾶς πρὸς ἔψησιν, ἐπὶ φαγητῶν Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐβράδυξε γ' ἔχω ἀστητα τὰ φαγεῖά μ' ἀκόμα.

ἀστίλβωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσκλίβωτος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στιλβωτός < στίλβωνω.

Ὁ μὴ ἐπαλειφθεὶς προχείρως μὲ ἀσβεστοκονίαμα, ἐπὶ τοίχου.

ἀστιμάριστος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στιμαριστός < *στιμαριάζω.

Ὁ μὴ φειδόμενος ἑαυτοῦ ἐν τοῖς μόχθοις καὶ διακινδυνεύων οὕτως ὥστε νὰ βλάβῃ τὴν υἱείαν του.

ἀστιμαρισιά ἢ, ἀμάρτ. ἀστ'μαρσά Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστιμάριστος.

Ἐλλειψὶς τάξεως, ἀκαταστασία: Λέ τοῖ βγαίνει κανεὶς εἰς τ'ν ἀστ'μαρσά.

ἀστιμάριστος ἐπίθ. Θήρ. κ.ά. ἀστ'μάριστος Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στιμαριστός < στίμαρω.

1) Ἀνεκτίμητος Θήρ. 2) Ἀκατάστατος Σκῦρ.: Μὴ βολεμῆς νὰ κρυφτῆς, μόν' πές ὅτι ἔσαι ἀστ'μάριστη.

ἀστίμαστος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στιμασιός < στίμαζω.

Ὁ μὴ ἐκτιμῶν, μὴ σεβόμενος τοὺς ἄλλους: Ἐν τέλ-λεια ἀστίμαστος ἄδρωπος, ἐν ἀντιρέπεται κανέναν.

ἀστοιβάδιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀστοιφάδιαστος Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στοιβαδιστός < *στοιβαδιάζω.

Ἀστοίβαχτος 1, ὁ ἰδ.

ἀστοίβαχτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀστοίβαχτους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀστοίβαγος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀστοίβαστος Ἡπ. Κρήτ. Πόντ. (Τραπ.) Σύμ. — Λεξ. Βυζ. Λάουνδ. Ἐλευθερουδ. Πρω. ἀστοίβαστους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰμβρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. στοιβαχτός < στοιβαζω.

1) Ὁ μὴ συσσωρευθεὶς εἰς στοῖβαν, εἰς σωρὸν πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀστοίβαχτα κούτσουρα - ξύλα - ροῦχα - στρώματα - τσουβάλια κττ. πολλαχ. Συνών. ἀστοιβάδιαστος. β) Ὁ μὴ συμπίεσθεις διὰ νὰ καταλάβῃ ὀλιγώτερον χώρον πολλαχ.: Ἀστοίβαχτος σανός. 2) Ὁ μὴ ξανθείς, ἐπὶ βάμβακος καὶ ἐρίου Ἰμβρ. Μακεδ. (Καταφύγ.): Ἀστοίβαστον βαβάκ' Ἰμβρ. Ἀστοίβαχτον μαλλὶ Καταφύγ. 3) Ὁ μὴ δαρεὶς Ἰμβρ.: Δέν ἀφήκει κανένα πιδὶ ἀστοίβαστον, οὐλα τὰ στοίβασι.

ἀστοιβεᾶ ἢ, Εὐβ. (Ἀλιβέρ. Κάρουστ.) Θράκ. (Αἰν. Μάδντ.) Ἰμβρ. Ἰος Λέσβ. Λήμν. Ρόδ. — Λεξ. Πρω. ἀστ'βεᾶ Λέσβ. (Μανδαμάδ.) ἀστοβεᾶ Θήρ. ἀστουβεᾶ Κεφαλλ. Σάμ. στουβεᾶ Κεφαλλ. Σάμ. ἀστοιβέ Ἰκαρ. ἀστ'βέ

ἑσβ. (Μανδαμάδ. Συκαμν.) ἀστοιβία Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ἀστοιφία Εὐβ. (Ἀνδρων. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ.) ἀστοιφὰς Εὐβ. (Ὁκτον. Ὁρ. Στρόπον.) ἀστοιφὰς Βιθυν. ἀστοιαῖος. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοιβή κατὰ τὰ εἰς - εἰς ὄν. φυτῶν.

1) Ἀκανθῶδες φρύγανον τοῦ γένους τοῦ ποτηρίου τῆς ἀξέως τῶν ροδανθῶν (poterium spinosum) διαφόρων οἰκλιῶν ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Στὴν ἀστοιβὴ νερὸ μὴ χύνης μὴ δαπάνη ματαιῶς) Ἰος Ἀπ' τ' ἀστοιβὰ δὲ γάνιν κατάρτ' ἐπὶ ἀδυνάτων) Λέσβ. Συνών. ἀστοιβή, ἀστοιβίδα, φάνα, πλάνη. 2) Μεταφ. ἡ ἔχουσα πολὺ σγουρά καλλιὰ, ἐπὶ γυναικὸς Εὐβ. (Κουρ.) [**]

ἀστοιβερὸς ἐπίθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) στουβερὸς Εὐβ. (Κύμ.) ἀστοιφερός Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοιβή καὶ τῆς καταλ. - ερός.

Ὁ κατάφυτος ἀπὸ ἀστοιβῆς ἐνθ' ἄν.: Ἐν ἔχει ἀξία τὸ χωράφι, ἕνα ἀστοιφερὸ εἶναι Κουρ. Συνών. ἀστοιβιδερός. Πβ. ἀπηφανερὸς.

ἀστοιβή ἡ, στοιβή Κύθηρ. Κῶς στουβή Μεγίστ. στοιβή Ἀθῆν. ἀστοιβή σύνηθ. ἀστ'βή πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀστοιή Κάμπ. Κάσ. ἀστοιφὴ Κάμπ. Κῶς Σέριφ. ἀστοιβή Ἀθῆν. Κύπρ. Σῦρ. — Κορ. Ἀτ. 4, 711 — Λεξ. Περίδ. 471 ἀστοιβὸς ὁ, Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. στοιβή.

Ἀστοιβεῖς 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἡ ἀστοιβή θέλει νερὸ κ' ἢ λεύκα τὸν ἀέρα Αἴγιν.

Ἄν κάμ' ἡ ἀστοιβή δαβρὶ καὶ ἀσπάλαθας κοντάρι, τότες κ' ἐὼν ἀνήμενε ἀντρας πῶς θὰ σὲ πάρη (δαβρὶ = ραβδί) Πάτρ.

ἀστοιβίδα ἡ, στοιβίδα Κορ. Ἀτ. 4, 545 — Λεξ. Πρω. στεβίδα Κορ. Ἀτ. 4, 545 ἀστοιβίδα Κρήτ. (Βιάνν. Λατοῖδ. Μονοφάτ. κ.ά.) Νίσυρ. ἀστοιφίδα Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Κρήτ. (Κυδων.) Πελοπν. (Μάν.) Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοιβή καὶ τῆς καταλ. - ἰδα. Τὸ στοιβίδα καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀστοιβεῖς 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Φρ. Λουφάζετε σὰν τοσὶ τρουλλίτες 'ς τὴν ἀστοιβίδα Κρήτ. || Αἰνιγμ.

Ἀστοιφίδα μαλλιαρὴ | πίνει νερό, δὲν κατουρεῖ (ἢ ὄρνις) Κάτω Παναγ. || Ἀσμ.

Νὰ τρώς τοῦ σκοίνου τὸν καρπὸ καὶ τὸ ἀστοιβίδας τὸν ἀνθὸ Βιάνν.

Κρῖμα 'ς τὸν ἄσπρο σου λαιμὸ νὰ παίξ' ἀδιφεγίδες κ' ἐγὼ νὰ ξημερώνωμαι ἀπάνω 'ς τὸ ἀστοιβίδες Κρήτ.

Ἄν κάμ' ὁ μέρμηγκας ἀβγὸ κ' ἢ πέριδικα γεράκι κ' ἢ ἀστοιφίδα γιασεμί, τότε θὰ 'ρτῇ ὁ Τσολάκης Χίος.

ἀστοιβιδάκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοιβίδα διὰ τῆς καταλ. - άκι. Μικρὰ ἀστοιβή. Συνών. ἀστοιβίδι, ἀστοιβίτσα.

ἀστοιβιδεῖς ὁ, Κρήτ. (Λατοῖδ.) ἀστοιβιδεῖς Ἰκαρ. Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοιβίδα καὶ τῆς καταλ. - εῖς.

Τόπος κατάφυτος ἀπὸ ἀστοιβίδες Ἰκαρ. Κρήτ. (Λατοῖδ. Σέλιν.) Συνών. ἀστοιβιδῶνας. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. (Σητ.) Χίος.

ἀστοιβιδερός ἐπίθ. Κρήτ. (Σέλιν.) ἀστοιφιδερός Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοιβίδα καὶ τῆς καταλ. - ερός.

Ὁ κατάφυτος ἀπὸ ἀστοιβίδες Κρήτ. (Σέλιν.) Συνών. ἀστοιβερὸς. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀστοιβιδερὸ καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. (Βιάνν.)

ἀστοιβίδι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοιβή διὰ τῆς καταλ. - ἰδι.

Μικρὰ ἀστοιβή. Συνών. ἀστοιβιδάκι, ἀστοιβίτσα.

ἀστοιβιδόκαρπος ὁ, Κρήτ. (Ἐμπαρ. Λατοῖδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστοιβίδα καὶ καρπός.

Ὁ καρπὸς τῆς ἀστοιβῆς: Φρ. Τὸν ἀστοιβιδόκαρπο δὲ πούληση (εἰρων. ἐπὶ πτωχοῦ) Λατοῖδ. || Ἀσμ.

Μέρμηγα, πρωτομέρμηγα, μέρμηγα τῷ μερμήγω, πᾶρε τὰ γεννημένα σου καὶ τὰ ἀγέννητά σου καὶ ἄμε 'ς τὰ ὄρη 'ς τὰ βουνὰ νὰ κάμης τὴ φωλιά σου, μετὸν ἀστοιβιδόκαρπο νὰ βγάνης τὴ χρώνιά σου (ἐπφδ.) Ἐμπαρ.

ἀστοιβιδος ὁ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,226.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀστοιβίδα διὰ τῆς καταλ. - ος.

Μεγάλη ἀστοιβή. Συνών. ἀστοιβιδούκλα.

ἀστοιβιδούκλα ἡ, Νάξ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀστοιβίδα διὰ τῆς καταλ. - ούκλα.

Ἀστοιβιδος, ὁ ἰδ.

ἀστοιβιδῶνας ὁ, ἀμάρτ. ἀστοιφιδῶνας Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοιβίδα καὶ τῆς καταλ. - ὶνας.

Τόπος κατάφυτος ἀπὸ ἀστοιβίδες. Συνών. ἀστοιβιδεῖς.

ἀστοιβίτσα ἡ, ἀμάρτ. ἀστοιφίτσα Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοιβή διὰ τῆς καταλ. - ἰτσα.

Μικρὰ ἀστοιβή: Αἰνιγμ.

Ἀστοιφίτσα φουντουτή | χέζει καὶ δὲν κατουρεῖ (ἢ ὄρνις). Συνών. ἀστοιβιδάκι, ἀστοιβίδι.

ἀστοιβόρριζα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστοιβή καὶ ρίζα.

Ἡ ρίζα τῆς ἀστοιβῆς.

ἀστοιβωπὸς ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοιβή καὶ τῆς καταλ. - ωπός.

Ὁ ἔχων ἀστοιβῆς, ἐπὶ ἀγροῦ Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Χωράφι ἀστοιβωπό. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀστοιβωπή Ἰκαρ. Μύκ. Ἀστοιβωπό Ἀνδρ. (Κόρθ.) Σῦρ.

ἀστοίχειωτος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀστοίχειουτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στοίχειωτος < στοιχειώνω.

1) Ὁ μὴ κατεχόμενος ὑπὸ στοιχειοῦ, ἐπὶ οἰκίας ἐνθ' ἄν.: Ἀστοίχειωτο γεφύρι - πηγάδι - σπῖτι Λεξ. Δημητρ. Σπῖτ' ἀστοίχειουτον Ζαγόρ. Μακεδ. 2) Ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς στοιχειὸ Λεξ. Δημητρ.

ἀστοίχητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀστοίχ'τους Ἰμβρ. Μακεδ. ἀστοίχιστος Λεξ. Μπριγκ. ἀστοίχ'στους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. στοιχητός < στοιχῶ.

Ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἐμισθώθη ὡς ὑπηρέτης ἢ ὑπάλληλος ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἀφῆκε κανένα πιδὶ τ' ἀστοίχ'του, οὔλα τὰ στοίχ'σι Ἰμβρ.

ἀστοκκάριστος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στοκκαριστός < στοκκάρω.

Ὁ μὴ διὰ στόκκου πληρωθεὶς, ἐπὶ τῶν μεταξὺ δύο προσηρμοσμένων ἀντικειμένων μενόντων κενῶν, τῶν ἀρμῶν,

